blijven wat ze was toen hij haar leerde kennen : een bloem, een lelie !

Maar nu — ze had rimpels bij de oogen, en gladgestreken haar, dat achter op 't hoofd was samengedraaid.

Maar Hellouw scheen dit niet te zien en wreef vergenoegd zijn handen, en vroeg : „Wel, wat zeg je nu van mijn vrouwtje ? Ziet ze er niet perfect uit ?"

Marie kleurde even, mompelde iets en keerde zich af. Misschien dacht ze ook aan vroeger. Aan haar jeugd. En ze was pas negen-en-twintig jaar !

't Was over twaalven, en ze gingen aan tafel. De twee jongens, drie en vier jaar oud, kwamen „oom Herman" een hand geven. Hij had gehoopt in hen iets terug te vinden van de moeder, zooals ze eenmaal geweest was .... Maar 't waren humeurige, lastige blagen, die het hoogste woord hadden aan tafel, met hun beenen tegen de pooten van hun stoel trapten, hun moeder brutaliseerden en elkaar bijna een blauw oog sloegen met hun vorken.

Hoe was alles veranderd ! Die jongens leken precies op hun vader, ze hadden allebei zijn leelijken neus — dat Marie dien man ooit had kunnen nemen ! Wat had ze toch gezien in dien loggen, goedhartigen burgerman, met zijn dom, dik gezicht ?

Na de koffie zaten ze een poosje in den tuin, die uit een bleekveldje, twee grintpaden en een kippenhok bestond. Het was er nog erger dan in de kamer, waar een zwart paardenharen canapé stond met witte antimacassars, waar twee portretten van den Duitschen keizer hingen en vier reclameplaatjes — verder niets dat in het oog viel.

In de veranda stond een piano.

„Speel je nog wel, Marie ?" vroeg Herman, zijn best doend de verschrikkelijke leegte te vergeten die in hem gekomen was. Een benauwende atmosfeer hing over alles, en Marie ergerde hem nu bijna in haar dikke, burgerlijke huismoederlijkheid.

„Nee, daar heb ik geen tijd voor. Trouwens, er zijn niet eens snaren in de piano. We gebruiken 't ding als buffet. En jij ? Trommel je nog altijd diezelfde sentimenteele wijsjes van vroeger ?"

Herman dacht aan de nocturnes van Chopin, die ze indertijd tezamen hadden gespeeld, als de sterren aan den hemel stonden, en de lenteavondlucht door de openstaande tuindeur naar binnen zweefde — en hij antwoordde :

„Wel neen — ja, zoo nu en dan eens, een paar vroolijke mopjes, als er kennissen op mijn kamer zijn .... de Wachtparade of zoo iets."

Hij zei het hard en met bitteren nadruk, maar Marie begreep het niet.

's Middags gingen ze wat in de duinen wandelen. De twee jongens moesten mee, want als ze alleen thuis bleven, voerden ze allerlei kattekwaad uit, en een kindermeisje had Marie niet meegebracht, dat begrootte te veel. Ze zorgde trouwens altijd zelf voor de kinderen, Henri vond dat veel beter. De vrouw was vrouw, om kinderen groot te brengen en voor het huishouden te zorgen. Hij had zoo zijn principes op dat punt.

„Hemeltje, wat wordt een mensch lui van dat buitenleven," zei Marie, en ze liet zich neerzakken in het helmgras ; de kleine paarse duinviooltjes knakten onder haar gewicht.

Henri trok zijn jas uit, ging languit in het zand liggen en deed een zakdoek over zijn rood gezicht. Na een paar minuten snurkte hij.

Herman zat naast Marie, die gaapte en zich de oogen wreef ; hij liet zijn hoofd in zijn handen leunen en keek mistroostig naar de blauwe lucht. In de nabijheid speelden een paar Scheveningsche kinderen, die er onooglijk uitzagen en met schelle stemmen schreeuwden. De twee jongens gooiden elkaar met zand in de oogen en begonnen uit volle borst te huilen.

Waar waren ze, de droomen van vroeger, die Herman gedacht had dezen middag opnieuw te zullen doorleven . . . ?

Hij trachtte een gesprek met Marie te beginnen.

„Mooi, hè, die blauwe luchten ! Wat konden we vroeger soms uren daarnaar kijken !"

„Ja-a-a," antwoordde ze lui. „Toen deden we nog zoo nuchter als schoolkinderen. Heb je dien mallen brief nog altijd van me ? Je hebt zeker wel om dat ding moeten lachen ? — als kinderen kun je soms toch zoo raar doen, hè !"

Wel neen, hij had dien brief niet meer. Hij had hem al lang verscheurd. En ja — wat had hij om dat malle ding gelachen .... hij moest er nog om lachen als hij er aan dacht.

„Je zult nu zeker wel eens aan trouwen gaan denken — zijn er nog a. veel mooie meisjes in Rotterdam ?"

„O hé — aan elken vinger een. Ja, ik zal er nu wel gauw een aan den haak slaan. Maar ze moet een boel geld hebben."

„Wel ja, dat zeg ik ook. Als Hellouw niet een aardig fortuintje had gehad, zou ik hem misschien niet eens genomen hebben. Je moet je ten minste kunnen permitteeren er 's zomers eens uit te gaan. Een mensch heeft anders zoo weinig aan zijn leven."

Verder ging 't gesprek niet, en Herman zweeg, want Marie sliep bijna in.

Henri werd wakker en rekte zich uit.

„Jongens — daar ben ik zoo waar in slaap gevallen ! Ja, die warmte maakt een mensch lui. Ik zeg maar, dat er niets boven het buitenleven gaat. Zeg, jullie hebben zeker je ouwe liefde eens herdacht ! Ouwe liefde roest niet, ha, ha, ha !"

„Zeker," zei Herman, „we hebben heerlijk over den ouden tijd gebabbeld."

't Was vijf uur geworden, en ze moesten naar huis om te eten. Aan tafel liep 't gesprek voornamelijk over 't buitenleven en zijn genoegens ; Hellouw vertelde van zijn zaken in Groningen, de fabriek stond nog al fleurig ; Marie had het druk met de jongens en nam nu en dan deel aan 't gesprek, door te vertellen dat je tegenwoordig zoo tobde met de meiden en dat 't eten in den laatsten tijd zoo duur was.

Eindelijk was ook die pijniging afgeloopen. Er werd thee gedronken, en toen was het uur van vertrek gekomen.

„Bonjour, de Groot," zei Marie, „ik hoop dat je gauw eens zult terugkomen !"

Zeker, hij zou gauw eens terugkomen ; hij bedankte haar voor haar gastvrijheid.

Henri bracht hem naar 't station. Het was nog vroeg toen ze aankwamen ; ze konden best nog even in de wachtkamer een potje bier drinken.

„Prosit," zei Hellouw. „Op een spoedig weerzien. Je komt gauw nog eens, hè ? En wat zeg je nu wel van ons buitenverblijfje ? En is Marie niet een aardig vrouwtje geworden ? Ja, je zult aan haar gewonnen hebben, ze is een flink wijf, zoo heelemaal niet ziekelijk of sentimenteel als al die tegenwoordige jonge meisjes. En zoo degelijk in het huishouden !" — Zeker, Herman feliciteerde hem met zoo'n vrouw, en hij hoopte gauw eens terug te komen.

Eindelijk werd de trein aangekondigd, en Herman kon vertrekken.

III.

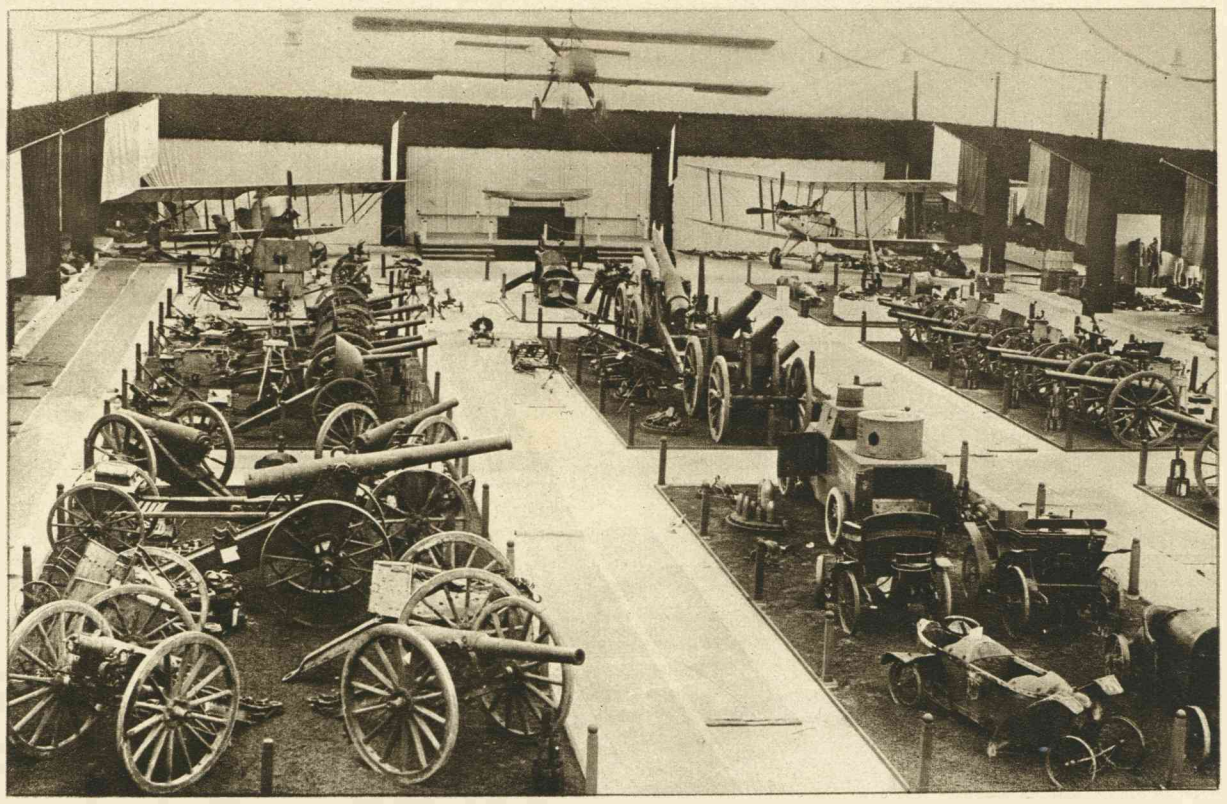
Toen hij thuis gekomen was, en nog langen tijd aan het raam zat, de eene sigaar na de andere rookend, raakte eindelijk daarbinnen in zijn hart alles weer tot rust.

Hij nam de drie brieven en las ze nog eenmaal door. Hij bezag de verdroogde bloemen en ademde haar doffen geur nog eenmaal in.

Toen wierp hij ze in de prullenmand en zei :

„Dat ik daarvoor mijn leven verknoeid heb !"

1897.

DE ZEGETEEKENEN.

Een overzicht van de tentoonstelling van Duitsche overwinningsteekenen, welke gehouden wordt in den Zoölogischen tuin te Berlijn. *(V.F.B.)*

VAN EEN WERK VAN MENSCHLIEVENDHEID.

Verleden week bestond de „Vereeniging tot steun aan hulpbehoevende blinden" te 's-Gravenhage, 50 jaar. Naar aanleiding van dit jubileum hebben wij enkele foto's genomen in het gebouw dier vereeniging, waar hulpbehoevende blinden door eenvoudigen handenarbeid in hun eigen onderhoud kunnen voorzien. De foto links geeft een kijkje in een der zalen, waar de ongelukkigen bezig zijn met het vervaardigen van kurken. De foto rechts geeft hen tijdens het maken van matten uit cocosweefsel. *(V.F.B.)*